

Tale om at gøre til Genstand for Lovforslags Fremsættelse i indeværende Rigsdagssamling, var det en Selvfølge, at de to Spørgsmaal, jeg her har nævnt, var Genstand for Regeringens Overvejelse. Regeringen kom da til det Resultat, at medens der, for saa vidt angaar Spørgsmaalet om Anlæg af et Havdige til Beskyttelse af de store Engarealer Syd for Ribe, maa siges at være en skøn Enstemmighed mellem saa godt som alle interesserede om Foranstaltningen i sin Almindelighed og dens store Nytte i Særdeleshed, kan det samme ikke siges at være Tilfældet med Hensyn til, hvad der vil være at foretage for at ophjælpe Ribe By. Det vil forhaabentlig findes forstaaeligt, at man, efter at der er oprettet et Ministerium for Handel og Søfart, fandt, at Spørgsmaalet vedrørende Ribe By — om hvilket der, som jeg nævnede, ikke var den samme Enstemmighed, som der var for Havdigets Vedkommende — burde overvejes nærmere af dette nye Ministerium, under hvem væsentlig Spørgsmaalet om Ribe Bys økonomiske Forhold henhører, medens de Foranstaltninger, der eventuelt ville være at træffe, maaske naturligt nok ville komme til at høre under Ministeriet for offentlige Arbejder. I Overensstemmelse med, hvad jeg her har sagt, blev der da af mig udarbejdet et Lovforslag, væsentligst paa Grundlag af det i Fjor fremsatte private Lovforslag, til Anlæg af et Havdige, og det er dette Lovforslag, vi i det høje Ting have paabegyndt første Behandling af.

Det vil forstaas, efter hvad jeg her har sagt, at det maatte være mig magtpaaliggende ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag ikke i nogen Maade at præjudicere Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvad der maatte være at foretage for at ophjælpe Ribe By. Lovforslaget gik derfor, for saa vidt det strejfede det Omraade, der vedrører Ribe By, ud paa, paa den ene Side ikke at udelukke Muligheden af senere at gaa til en Kanalisering af Ribe Aa og dermed i Forbindelse staaende Anlæg af Havn med videre, og at gøre det muligt, at man kan gaa dertil uden alt for store Ekstrabekostninger, men paa den anden Side ikke at slaa fast, at det netop skulde være den bestemte Foranstaltning, der skulde foretages til Ophjælpning af Ribe By. I Overensstemmelse med denne Opfattelse var det, at Forslaget, for saa vidt angaar dette specielle Punkt, gik ud paa, at der for Ribe Aas Vedkommende vilde være at anlægge en

Sluse, som muliggjorde den meget ringe Sejlads, som der er til Ribe By, og saaledes, at Anlægget af Slusen skete paa den Maade, at det, der kaldes Tærskelen, var lagt saa langt nede, at det var muligt at tilbygge det Kammer, som var nødvendigt, hvis man senere gik til en Kanalisering af Aaen, saa at det altsaa kunde lade sig gøre at faa Kammerslusen bygget uden særlig store Ekstraomkostninger. Selvfølgelig vil en Tilbygning — det gælder lige saavel en Sluse som et Beboelseshus — altid blive noget kostbarere, naar den skal udføres senere, end om den kunde udføres samtidig. Men alle Forhold tagne i Betragtning, fandt jeg det forsvarligt, naar jeg gik ud fra, at man maaske gik til denne Kammersluse senere, at ofre de Penge, som da yderligere maatte paakræves for at faa Kammerslusen bygget.

Jeg skal ikke udtale mig om Anlæggets øvrige Forhold, jeg kan i saa Henseende henvise dels til Lovforslagets udførlige Motiver, dels til de fra Regeringens Side fremsatte Udtalelser ved Sagens Forelæggelse i Folketinget. Det er ganske vist et stort Beløb, som der er Tale om at ofre af Staten til dette Digeanlæg, og det gaar betydeligt ud over, hvad vi ellers pleje at holde paa som det normale ved den Slags Foranstaltninger, nemlig at man i hvert Fald fra de interesseredes Side, private eller Kommunen, skal yde Halvdelen. Naar jeg har ment, at det var forsvarligt at gaa til at yde en saa stor Part af Anlægsomkostningerne ved Diget, som her er foreslaaet, er det navnlig i Betragtning af, at der, bortset fra de Forhold, som gøre sig gældende, naar Talen er om, hvad der skal gøres for Ribe By, maa anlægges meget store Sluseanlæg, som ere nødvendiggjorte, ikke alene ved de ret store Vandløb, navnlig Kongeaa og Ribe Aa, men ogsaa ved de mindre Vandløb, som findes i den paagældende Egn. Det er en Omstændighed, som til en vis Grad kan siges ikke at burde falde de Lodsejere alene til Byrde, som have deres Enge ud mod Vesterhavet, eftersom de Beskyttelsesforanstaltninger, der træffes mod Vandmasserne, ogsaa komme det Opland, som ligger betydeligt længere inde i Landet, til gode. Af disse Grunde har jeg ment det forsvarligt, at Staten ofrede et betydeligt større Beløb, end man ellers plejer.

Jeg haaber, at dette høje Ting er enigt med Ministeriet og Folketinget i, at det er saa store Værdier, her er Tale om at sikre og dermed at frugtbargøre, idet der jo kan fremskaffes en mere økonomisk